ΚΥΠΡΙΑΚΕΣ ΗΘΟΓΡΑΦΙΕΣ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΗΣ ΚΕΡΑ ΣΤΑΘΕΝΑΣ

«Τιτσὶν τιτσὶν λουκάνικον κομμάτιν ξεροτήανον νὰ φᾶν οἱ Καλικάντζαροι νὰ φάσιν τζιαι νὰ φύουν».

(Λαϊκὸ Κύπρου)

Ὅλος ὁ κόσμος στὸ χωριὸ ἔχει σὲ μεγάλη ἐκτίμησι τὴν κυρὰ Σταθόρα, τὴν γυναῖκα τοῦ μακαρίτη τοῦ Γιάννη τῆς Θεοδουλοῦς· εἰν' ἀλήθεια πῶς ἡ κυρὰ Σταθόρα πολλὲς φορὲς πέφτει σὲ μεγάλη λάθη, μάλιστα ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε κι' ὁ μακαρίτης ὁ ἄνδρας της, μὰ ἐπειδὴ, πάντα σχεδὸ, ποῦ κάνει ἐκεῖνο ποῦ κάνει, νομίζει πὼς ἔχει δίκηο γιατὶ ὑπερασπίζεται πότε τὸ φιλότιμό της, πότε τὴ μνήμη τοῦ μακαρίτη, πότε τὴν τιμὴ τῶν κορασιῶν της, ἀναγκάζει τὸν κόσμο μὲ τὴν ἀπολογία της ποὺ δίνει μέσα στὸ μεσόχωρο, νὰ γύρῃ τὸ κεφάλι του καὶ νὰ ἐπιδοκιμάσῃ τὶς πράξεις της.

Τὶς προάλλες πέθανε στὸ ξύλο τὸν προεστὸ τοῦ χωριοῦ γιατὶ παρήγγειλε στὶς κορασιὲς της νὰ φυλάγουνται ἀπὸ τὸν γυιὸ τοῦ Σταυρῆ τῆς Ματθαίενας καὶ νὰ μὴ κουβεντιάζουν ἔτσι ἐλεύθερα μαζύ του.

—Τὸν δημάλον τὸν μαῦρον!! Ἐν' ἡ τζιεφαλὴ τόυ ποὺ τὸν τρώει ἀλῶ πώς.

Καὶ μιὰ καὶ δυὸ κατεβαίνει στὸ μεσόχωρο νὰ βρῇ τὸν προεστό.

—Ἄκου σιὸρ Χριστόδουλε!

—Εἶν' τ' ἀμ' π' ὄν κόρη Σταθόρα....

—Γιὰ πρώτην τζιαὶ ὕστερην βολὰν λαλῶ σου το, τζιαὶ βᾶρτο καλὰ στὸ φτὶν σου. Οἱ κόρες μου ἔχουσιν μάνναν ποῦ τὴν ξαίρει ὁ κόσμος οὖλος, ἔν ἔχουν χρείας ποὺ τές παραντζιελλιὲς τῶν ἄλλων. Τζεῖνος π' ὧν νὰ γυρίσῃ πάνω τους νὰ τὲς δεῖ μὲ ἄσσιημον δεῖν, τὸ μμάτιν του ἐν νὰ βγκῇ,

—Καλὰ κόρη, ἄμ' ἄν τ' ἄμ' ποὺ τούς εἶπα;

—Μὲ τολ λόον σου ποὺ τοὺς εἶπες ἔβαλες τὸν δηιάλον μέσα τους. Ἐγιὼ ἐν ἐπῆα κουτσιῆν εἰς τὸ σχολεῖον, ἀμμὰ τὸ ξερὸν μου ἔτσι λέει πὼς πάει ὁ λόος σου.

Ὁ καϋμένος ὁ προεστὸς στενοχωρέθηκε πολὺ, γιατὶ τόν πρόσβαλε μὲ τὰ λόγια της μπροστὰ σὲ τόσους χωριανούς.

—Ἔ καλὰν κόρη, χτύπα τες στὴν κεφαλὴν σου... Ἐν νὰ τὲς κάμῃς κακκατόμματες ἀλῶ πὼς. Δὲν ἔφθασε νὰ τελειώσῃ τὸν λόγο του ὁ προεστὸς, καὶ δέχτηκε δυὸ καρέκλες στὸ κεφάλι... Ἔπρεπε νὰ μὴ ἔμπαινε στὴ μέση ὁ γέρω Θανάσης ποὺ ὁπωσδήποτε τὸν σέβεται ἡ κυρὰ Σταθόρα, κι' ἄν δὲν ξεκοκκίνιζαν τὰ μάτια της νὰ ἰδοῦμε ἄν τὸν ἄφινε στιγμὴ ποὺ νὰ μὴ τὸν ξυλοκοπάῃ.

—Γιὰ τὲς κοροῦες μου, οὔτε καλὸν οὔτε κακὸν κανένας σας... ποτὲ σας νὰ μὴ σώσετε νὰ μπῆτε στὸ σπίτι μου... Καὶ θυμωμένη ἔφεύγε γιὰ τὸ σπίτι της ἡ κυρὰ Σταθόρα, ὁπωσδήποτε ἱκανοποιημένη, γιατὶ ἔδωκε ἕνα μάθημα ὄχι μόνο στὸν προεστὸ μά καὶ σ' ὅλους τοὺς ἄλλους χωριανούς, ποῦ παρακολουθοῦσαν τὴν σκηνὴ χωρὶς νἄχουν καὶ τὴν τόλμη νά ἐπέμβουν.

—Τούτη κουμπάρε θέλει δέκα σἄν ἐμᾶς μὲ τῶνα της χέρι... Εἶμαι πελλὸς νά νεκατωθῶ νά φάω τζιαὶ ροβτὶν τώρα στά γεράματα;. Ἔλεγεν ὁ Χαραλαμπῆς τοῦ Προκλῆ, δικαιολογῶντας τὸν ἑαυτὸ του ποῦ δὲν ἀναμίχθηκε στὸν καυγᾶ.

Ἡ κυρά Σταθὸρα τέτοιες σκηνὲς πολλὲς φορὲς ἐδημιούργησε μά πάντα φταίγαν οἱ σκοτωμένοι. Ἐργατικὴ γυναῖκα, σκύλλα στὴ δουλειά, ἀροτριοῦσε, κλάδευε, τρυγοῦσε, ἔρριχνε τά χαρούπια της, θέριζε, πότιζε. ὅλες, ὅλες τὶς δουλειὲς αὐτὴ καὶ τά τρία κοριτσάκια της. Ἐργάτης; Ἀπό τὸν καιρὸ ποῦ πέθανε ὁ ἄνδρας της, τὴν πόρτα της δὲν τὴν εἶδε ξένος..

* * *

Ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα τώρα, οἱ χωριανοὶ βιάζουνται νά τελειώσουν τὶς δουλειὲς των στὸ τσιφλίκι, καὶ ν' ἀνεβαίνουν στὸ χωριὸ γιά τὶς γιορτάδες τῶν Χρυστουγέννων. Οἱ ἀρχόντοι ποῦχαν περισσοὺς ἐργάτες ἦταν στὸ χωριὸ ἀπὸ τὶς δέκα τοῦ Δεκέμβρη κ' οἱ ἄλλοι ποῦχαν ὀλιγώτερους ἦταν ἀπάνω τὸ πολὺ ὡς τὶς δεκαπέντε τοῦ μηνὸς. Πειὸ πολὺ δὲν μποροῦσαν νά μείνουνε κάτω, γιατὶ θάμπαιναν κι' ὅλας τά Δωδεκάμερα, ποῦ κεῖνοι ξαίραν τὶ θά πάθαιναν ἄν τολμοῦσαν νά περπατήσουν νύχτα εἴτε καὶ μέρα ἀκόμη, τὸν δρόμο ἀπὸ τὸ τσιφλίκι στὸ χωριό, ποῦ καθὼς ἦταν ὅλο χαράδρες μὲ ποτάμια σίγουρα, μὲ μάρτυρες τὸν Παναγῆ τοῦ Κοῦρσάρου τόν Γεωργῆ τῆς Λενουδιᾶς καὶ τόσους ἄλλους θὰ βλέπαν..,

—Παναγιά μου Χρυσορωϊάτισσά μου!!! θά τοὺς βλέπαν μὲ τὸν σκοῦφον στό κεφάλι γύρω νὰ κάθουνται ἀνάμεσα στὶς ροδοδάφνες μὲ λαγοῦτα καὶ βιολιά, στριγγὲς φωνὲς, καὶ μὲ οὐρά καμμιά φορά ὁ ἀρχηγὸς τους νά διατάσσῃ... Πώ πώ πώ!... Ἀνοῦτε πάνω ρὲ κοροῦες, νά φύουμεν πρίχου νὰ σιγράσῃ .

—Ἴσα βώοου... λάμνε βώοου γέρημε!.. Ἄ ποὺ νἄβκαλες ζιλικουρτιν τζιαὶ βλαγκάραν...

Ἡ κυρὰ Σταθόρα μοῦγκριζε καὶ τἄχε μὲ τό βόδι της ποὺ καθώς ἦταν κουρασμένο ἀπὸ τὴν δουλειὰ τῆς ἡμέρας, δὲν ἐννοοῦσε νὰ προχωρήσῃ στὸ ἀροτρο, καὶ τώρα ἀκόμη πού ὁ ἥλιος πῆγε μισὴ ὥρα ποῦ βασίλεψε. Ὡς τόσο ἡ κυρὰ Σταθόρα ποὺ ἤθελε πολύ νὰ τελειώσῃ τὶς δουλειὲς της ἐκείνη τὴ βραδυὰ τοὐλάχιστον, ἀφοῦ δὲν κατόρθωσε νὰ ξεμπερδέψῃ καθώς ἔπρεπε τρεῖς μέρες πρὶν, φώναζε καὶ οἱ φωνὲς της ἀκούονταν ἴσαμε τὶς κορφὲς τῶν ἀντικρυνῶν βουνῶν. Σκεφτόταν πὼς μπῆκαν τὰ δωδεκάμερα, κι' ὅσο κι' ἄν δὲν δεί λιαζε ἡ καρδιὰ της ἀπὸ τὰ ὅσα λέγουν οἱ ἄλλοι, συλλογιζόταν ὅμως τὶς κορασιὲς της ποὺ, τί νὰ πῇς, ποὺ δὲν μοιάσανε καμμιὰ τὴν μάννα τους.....

Ὅσο γιὰ κείνη τὴ μεγαλείτερη τὴν Βαθθοῦ, ποῦ εἶνε κ' ἡ πιὸ ἀλαβροστοισσιώτισσα....

—Κόρη Βαθθοῦ!!.... κόρη Βαθθοῦ!.... ρὰ Ἰωάννα!.. Ράαα!.. Ἀνεζοῦ...

Πῆρε ἡ κυρὰ Σταθόρα, κ' ἐφώναζε κατὰ σειρὰ ἡλικίας τὶς κορασιὲς της, ποὺ κἄπου θἄταν ἀπασχολημένες, γιατὶ δὲν φαιγόνταν νὰ δίδουν ἀπάντησι στὸ κάλεσμά της.

—Ραάα Ἀνεβοῦ!..

Εἶν' τ' ἀμ' ποὺ θέλεις μανὰ... ἀποκρίθηκε τέλος πάντων ἡ Ἀνεβοῦ.

—Ἀνέφανε ὧδε κόρη, νὰ πάρῃς τὸ βοῦδι νὰ τὸ ποτίσῃς....γλήορα ἔει!.

—Ἔει!... Ἔει!... ἔρκουμαι.

Σὲ κάμποση ὥρα φάνηκε ἡ Ἀνεβοῦ, ποὺ καθὼς εἶδε τὸ χωράφι μισοτελειωμένο ἀκόμη, τῆς φάνηκε νὰ ρωτήσῃ τρέμοντας.

—Ἄ Παναϊὰ μου, μανὰ, ἔ' ν' νὰ μᾶς φάῃ τζι' αὔριον οὔλλη μέραν τοῦντον τελειωμένον;

—Τράβα δουλειὰ σου τζι' οὔσσου..,. ποὺ ἐν οἱ ἄλλες γιὰ;

—Ἐκάτσαν τὸ φαεῖν πάνω τζιαὶ συμπάλλουν νὰ ψηθῇ γρήορα.

—Ἄτε.... πιάσ' τὸ βοῦδιν τζιαὶ κάμνε γρήορα ἔφτυσα ἄ.....

Ἡ κυρὰ Σταθόρα πῆρε ἀπόφασι... Ἔπρεπε ἀπόψε ὕστερ' ἀπὸ τὸ δεῖπνο νὰ φορτώσῃ τὰ γαϊδουράκια της καὶ νὰ πάρουν τὰ ποδαράκια τους γιὰ τὸ χωριὸ.... Ὕστερ' ἀπὸ τέσσερες μέρες ἦταν τὰ Χριστούγεννα.... Αἴ μὰ ὄχι!.., οὔτ' αὐτὴ πιὰ δὲν τὤβρισκε σωστὸ νὰ μείνουν πιὸ πολὺ στὰ χωράφια.

—Ἄς μείνουν μαῦρα τζιαὶ κλεισμένα. Τζιαὶ ταῦτα τζι' ἡ ἐσοδεία τους ποὺ θὰ μοῦ φέρουν.... Ἄτε κόρη βάρτε τὸν τσέτσον πάνω, σᾶστε τὸ τραπέζιν.. νὰ φᾶμεν τζιαὶ νὰ λαμνήσωμεν πόψε τζι' ὅλας γιὰ τὸ χωριὸν, εἶπε ἡ κυρὰ Σταθόρα ἀποφασιστικὰ.

Οἱ κορασιὲς της στὸ ἄκουσμα τῆς ἀποφάσεως τῆς μητέρας δὲν ξεύραν τὶ νὰ ποῦν... Θέλαν νὰ προτείνουν νὰ φύγουν αὔριο τοὐλάχιστο τὰ ξημερώματα μὰ φοβόντουσαν πὼς θὰ τὴν πείσμοναν καὶ τὸ πολὺ ποὺ θὰ κατάφερναν θὰ ξεκινοῦσαν καὶ νηστικὲς. Προτίμησαν νὰ σωπάσουν καὶ νὰ ὑπακούσουν στὴν τολμηρὴ ἀπόφασι τῆς μητέρας. Διώρθωσαν τὸ τραπέζι καὶ κάτσαν γύρω νὰ φᾶνε μιὰ σοῦπα χωρὶς λάδι.. Τὸ καμαρίνι φωτιζόταν μ' ἕνα ἀσθενικὸ λυχνάρι... ἕνα ρεῦμα ἀγέρα πέρασε ἀπὸ τὶς χαραμάδες τῆς πόρτας, κ' ἔκανε τὸ λυχνάρι νὰ μισοσβύσῃ...

—Παναϊὰ μου!!! ξεφώνησε ἡ Βαθθοῦ, ἡ πιὸ μεγάλη κόρη, κι' ἀφῆκε μιὰ κλωτσιὰ στὸ καλαμένιο τραπέζι...

—Φυλάου, κόρη φυλάου, τζ' ἔν νὰ σ' ἁρπάξουν ποὺ τὰ βρουλιὰ οἱ ἐξ ἀπ' ἐδῶ... Μούγκρισε ἡ κυρὰ Σταθόρα ποῦ προσπαθοῦσε νὰ πνίξῃ τὴν ὀργή της. ....

Γλυκὰ—πικρὰ φάγανε σηκώθηκαν, βάλαν τὸν σταυρὸ τους, σιάξανε τὰ πράγματά τους, φορτώσανε τὰ γαϊδουράκια τους σιωπηλὰ, ὅλες οἱ δουλειὲς των γίνηκαν μὲ σιωπὴ ποῦμοιαζε σὰν πεισμωμένη.. καὶ στὶς ἐννιὰ τὸ βράδυ ξεκινούσανε γιὰ τὸ χωριὸ. Φύσαγε ἕνας παγερὸς ἀγέρας, ποῦκανε τὰ μάγουλα τῶν κοριτσιῶν νὰ μοιάζουν σἄν τὰ ὀκτωβριάτικα μῆλα τοῦ Πέρα Πεδιοῦ, στὴν κοκκινάδα.. Ἕνας συνεχὴς τριγμὸς τῶν κλαδιῶν τῶν δένδρων καὶ τὸ κανονικὸ βῆμα τῶν γαϊδουριῶν ἦταν οἱ ζωντανοὶ σύντροφοι τῶν ὁδοιπόρων ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ κρατᾷ τὸ στόμα των μιὰ σιωπὴ νεκρικὴ.

Στὸ μυαλὸ τῆς κυρὰ-Σταθόρας πῆγε καὶ καρφώθηκε μιὰ ἰδέα ποὺ πρώτη φορὰ τὴ συνελάμβανε. «—Νὰ βρισκόταν κανένας νἄδινε τὴν μεγάλη τὴν κόρη της τὴν Βαθθοῦ; Μελαγχροινὴ, μαυρομάτα, καλωσυνάτο κορίτσι . . . κι ὕστερα γιὰ τὶς μικρὲς ἔχει ὁ Θεὸς!!... Ἡ Βαθθοῦ βρίσκει τὰ δεκαεφτὰ τὸν ἄλλο μῆνα. Ἔπρεπε νά σκεφτῇ ἀπὸ πολὺν καιρὸ ἡ κυρὰ Σταθόρα κι' ὅμως δὲν τὰ σκέφτηκε καθόλου ἴσαμε τώρα... Κατέβαιναν τώρα τὸ μεγάλο κατήφορο πρὸς τὸ ποτάμι... τὰ γαϊδουράκια διάστηκαν καὶ προχωρῆσαν ἀρκετά μὲ τὰ κορίτσια ἐνῷ ἡ κυρὰ Σταθόρα μὲ τὴ σκέψι της ἔμεινε ἀρκετὰ πίσω.... Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ κυρὰ Σταθόρα ἔφερε τὸ χέρι της στὴν κούνια.,. τῆς φάνηκε πῶς ἄκουσε φωνὲς... στάθηκε ἀναποφάσιτη κι' ἀφρουκαζόταν. Εἶνε καὶ δὲν εἶνε ἀνθρώπινες φωνὲς... σὰν ν' ἀκούῃ ἤχους βιολιῶν καὶ λαγούτων μὲ σουραύλια .. ἤχοι ἀσθενικοὶ.. τώρα εἶνε πιὸ δυνατοὶ... πιὸ καταληπτοί.. ἀλήθεια δὲν γελιέται... κ' ποιοι γλεντοῦν γλέντι βασιλικὸ,.. Οἱ ἀναθεματισμένοι δὲν βρῆκαν πιὸ κατάλληλο μέρος νὰ γλεντίσουν, καὶ πῆγαν καὶ κάτσαν μεσ' τὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ; Μιὰ φωνὴ στριγγὴ, ἡ φωνὴ τῆς κόρης τῆς Βαθθοῦς, τὴν κάνει νἄβγῃ ἀπὸ τὶς σκέψεις της.

—Ἄ Μανὰ Παναϊὰ μου!.. .

—Μὴ φοᾶσαι κόρη, τῆς φώναζε ἡ κυρὰ Σταθόρα κι' ἔτρεχε κατὰ τὶς κορασιὲς της ποὺ τρομαγμένες πήγαιναν νὰ κρυφτοῦν πίσω ἀπὸ τὰ γαϊδουράκια... Σταθῆτε κόρη κι' ἄν εἶν' δαιμόνοι αὐτοί, ἡ κυρὰ Σταθόρα εἶν' ἀρχηγὸς τῶν δαιμόνων... ὥρμησε κατὰ τὶς ροδοδάφνες... πάλαιψε... λέει μιὰν ὥρα μὲ τὸ ρολόϊ.. ὕστερα στράφηκε στὰ παιδιὰ της.

—Σηκωθῆτε νὰ φύουμεν.., Ἡ κυρὰ Σταθόρα πῆρε καὶ τὸν σκοῦφον τοῦ ἀρχηγοῦ γιὰ λάφυρο... Στὸ χωριὸ φτάσαν μιὰ ἤ μιάμιση ὕστερ' ἀπὸ τα μεσάνυχτα.

* * *

Τὸ σπίτι τῆς κυρά Σταθόρας παραμονὲς τῶν Χριστουγέννων εἶνε γεμᾶτο ἀπὸ συγγένησσες καὶ φιληνάδες. Ἦλθαν να σιάξουνε τό σπίτι για τὸν γάμο τῆς Βαθθοῦ. Ἔτσι λοιπὸν; Ἡ Βαθθοῦ παντρεύεται αἴ;

—Ναὶ... ἀπὸ τα προῳὲς ποὺ ἄρπαξε ἡ μάννα της τὸ σκουφὶν τοῦ δαιμόνου, ἤρτεν τὸ καλὸν στὸ σπίτι της, μὲ τα σακκιά.. Παίρνει γιά ἄντρα της τὸν γυιὸ τοῦ προεστοῦ. Οἱ γάμοι τῆς Βαθθοῦς γένηκαν πλούσιοι, τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων. Ὅλο τὸ χωριὸ ἔφαγε κι' ἤπιε στὸ σπίτι της.... Τά γλέντια βαστάξαν 15 μέρες. Ἀπὸ τὴν πόλι, ἤρθαν νά χαιρετίσουν τὸ ζευγάρι, δικηγόροι, γιατροὶ καὶ βουλευτές, γνωστοὶ τοῦ γαμβροῦ.

Κυριάκος Μ. Καραμάνος

—ο—

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΔΗΜΟΣ ΠΟΛΕΩΣ ΡΕΘΥΜΝΗΣ

Ἀριθ. πρωτ. 4008

» Διεκπ. 3698

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Πρὸς τοὺς κατοίκους πόλεως Ρεθύμνης.

Ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν ὅ τι διὰ τοῦ ὑπὸ χρονολογίαν 22 Νοβρίου 1929 Προεδρικοῦ Διατάγματος ἀπαγορεύοντας ἀπὸ σήμερον καὶ ἐπὶ ἓν ἔτος αἱ παντὸς εἴδους οἰκοδομικαὶ ἐργασίαι ἐν τῇ πόλει Ρεθύμνης.

Ἐν Ρεθύμνῃ τῇ 18 Δεκεμβρίου 1929

Ὁ Δήμαρχος Ρεθύμνης

ΤΙΤΟΣ ΠΕΤΥΧΑΚΗΣ

ΕΙΣ ΟΛΟΥΣ ΠΡΟΣΙΤΑ

εἶναι τὰ

ΔΙΣΚΙΑ ΑΣΠΙΡΙΝΗΣ

ἐπειδὴ πωλοῦνται καὶ εἰς τὴν εὐθυνὴν

ΜΙΚΡΟΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑΝ

τῶν 2 δισκίων

Προσέχετε εἰς τὴν γνησίαν συσκευασίαν „Bayer" μὲ τὴν κυανόλευκον ταινίαν.

Τιμή: Δρχμ. 2,—

ΠΑΣΤΙΛΙΕΣ τοῦ βῆχα Βαλτὰ Εὐρωπαϊκὲς. Πώλησις λιανικὴ καὶ χονδρικὴ.

Φαρμακεῖον Ἰ. Κούνουπα.

Τύποις Ἀδελφ. Καλαϊζάκη

ΙΑΤΡΕΙΟΝ

ΙΑΤΡΟΥ **ΣΤ. ΨΥΧΟΥΝΤΑΚΗ**

ὁδὸς Δασκαλογιάννη ἔναντι Ἐμπορικῆς Τραπέζης

Τελεία καὶ ἀσφαλὴς θεραπεία καὶ τῆς πλέον δυσιάτου μορφῆς τῆς χρονίας βλενορροίας καὶ τῶν ἐπιπλοκῶν αὐτῆς παρὰ τῷ ἀνδρὶ.

Θεραπεία βλενορροίκῆς μητρίτιδος, κολπίτιδος καὶ λοιπῶν ἐπιπλοκῶν τῶν γυναικῶν διὰ ΔΙΑΘΕΡΜΙΑΣ.

Ἰδιαιτέρα αἴθουσα διὰ κυρίας,

Ὧραι ἐπισκέψεων 9 — 12 π. μ. 4 — 9 μ.μ

PARIS

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΥΠΝΟΥ & ΦΑΓΗΤΟΥ

"ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ"

ΑΝ. ΕΤ. Κεφάλαιον 3.200,000 Γαλ. φρ.

Ὑπεύθυνος Διαχειριστὴς

κ. Σπῦρος Βοντετσιάνος

70 πολυτελῆ δωμάτια ἀφθάστου ἀνέσεως καὶ πολυτελείας μὲ ἰσάριθμα τηλέφωνα.

SALLES DES BAINS

TOUT CONFORT MODERN.

Τιμαὶ ἀπὸ 30 καὶ ἄνω

160 BOULEVARD SAINT GERMAIN

PARIS CE

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις ACROPOLIS 25 PARIS

ΓΕΩΡΓ. ΦΟΥΡΦΗΣ

ΓΛΥΠΤΗΣ - ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

ΕΝ ΡΕΘΥΜΝΗ

Ἐκτελεῖται πᾶσα μαρμαρογλυπτικὴ ἐργασία, Προτομαὶ, ἀνάγλυφα, στῆλαι, ἡρῷα, μνημεῖα, σχιστὰ μάρμαρα ἐπίπλων. Ἐργασία καλλιτεχνικὴ ἐφάμιλλος, πρὸς τὴν τέχνην τῶν μεγάλων παγκοσμίου φήμης γλυπτῶν.

ΟΔΟΝΤΟΙΑΤΡΙΚΗ - ΣΤΟΜΑΤΟΛΟΓΙΚΗ

ΚΛΙΝΙΚΗ

ΚΩΝΣ. ΚΑΣΙΜΑΤΗ

Πτυχιούχου Ὀδοντοϊατροῦ

Πλήρης ἐγκατάστασις ὅλων τῶν μηχανημάτων. Τελεία ἐφαρμογὴ ὀδόντων καὶ ὁλοκλήρων ὀδοντοστοιχειῶν. Ἀπόλυτος ἀσηψία καὶ ἀντισηψία καὶ ἐν γένει ἐφαρμογὴ ὅλων τῶν νεωτέρων μεθόδων τῆς ὀδοντοϊατρικῆς ἐπιστήμης.

Ὧραι ἐπισκέψεων 8—12 π. μ. καὶ 3—7 μ. μ.